

Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie,

ako čo by sa vám diala čudná vec.

1. Petrov 4:12

V tomto článku sa zamyslíme nad utrpením, ktoré prichádza do života veriaceho v Pána Ježiša Krista. Prečo prechádzame utrpením?

Pochádzam z katolíckej rodiny. Ako neobrátený som chodil do kostola a z času na čas čítal Bibliu. Viackrát som sa vtedy zamýšľal nad slovami, ktoré povedal Pán Ježiš: „a všetci vás budú nenávidieť pre moje meno“ (Lukáš 21:17; Matúš 10:22); „Lebo odteraz budú piati v jednom dome rozdelení, traja proti dvom a dvaja proti trom“ (Lukáš 12:52), alebo: „... a nepriateľmi človeka budú jeho domáci“ (Matúš 10:35-36). Pýtal som sa: Kedy to bude, kedy to nastane? Či vtedy, keď príde koniec sveta? Keď bude záverečné súženie? Nikdy som to nechápal, pretože nikto okolo mňa nijakým spôsobom netrpel a ani ja sám som nepociťoval nejaké utrpenie. No všetko sa zmenilo v ten deň, keď som sa obrátil k Bohu.

Boh mi zjavil vo svojej milosti, že Pán Ježiš za mňa trpel a za mňa zomrel. Vtedy som si uvedomil, čo všetko utrpenie znamená. Začal môj nový život a následne potom, postupne, prichádzalo aj súženie, o ktorom som predtým čítal a ktoré som dovtedy nechápal. Až keď som sa ocitol v súžení, vtedy som si uvedomil, že to všetko je kvôli Pánovi Ježišovi. Pre jeho meno sme mnohokrát nenávidení od ľudí, a čo je najsmutnejšie, najčastejšie od svojich najbližších, od tých, ktorí nás vychovávali. Od tých prichádza na nás najväčší hnev. Mnohí známi a priatelia sa pre meno Pána Ježiša Krista od nás odvracajú. Čo máme vtedy robiť?

Čo vtedy, keď prídu protivenstvá?

Myslím si, že máme urobiť to, o čom píše apoštol Peter. Našu myseľ musíme upriamiť na Pána Ježiša, lebo on prišiel na tento svet nie, aby ho odsúdil, ale aby vytrpel náš trest. My sme boli tí bezuzdní hriešnici, ktorých všetky hriechy a neprávosti on zbral a vyniesol na kríž. Apoštol Peter píše: „Keď teda Kristus trpel za nás na tele, aj vy sa ozbrojte tou istou myslou; lebo ten kto trpel na tele, prestal od hriechu“ (1. Petrov 4:1). Pán Ježiš nemusel prestať trpieť od hriechu, pretože on nemal žiadny hriech. Bol dokonalý a spravodlivý, nepoškvrnený, ale bol na tejto

zemi a jeho myseľ bola upriamená na to, kvôli čomu sem prišiel. Prišiel vykúpiť hriešnikov a vedel od počiatku svojej služby, kam smeruje a že to, čo ho čaká, bude utrpenie, kríž a smrť.

My sme tomu uverili a uverili sme práve tomu, že on tam išiel a išiel tam dobrovoľne. Zomrel za nás, aby nás vykúpil z našich hriechov, aby sme my mohli žiť. A teda, keď sme tomuto uverili, tak musíme potom očakávať, že to isté sa bude diať aj nám.

Predstavme si, že na kríži visíme my. Dokázali by sme vtedy pomyslieť na nejakú zlú žiadosť? Na opilstvo alebo na niečo iné, tomu podobné? Myslím si, že nie, lebo tá bolesť je strašná a nesmierna. Zoberme si napríklad bolesť zuba. Už len pri takejto bolesti máme dosť celého sveta. A čo potom také utrpenie, ako je utrpenie kríža? Preto je napísané, že každý, kto trpel, zomrel od hriechu, alebo prestal s hriechom. A my, keď sme uverili, zomreli sme hriechu, ako je to napísané v liste Rímskym: „vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu“ (6:6). A toto je práve tá myseľ, ktorou sa máme ozbrojiť: naše telo je spolu ukrižované s Pánom Ježišom Kristom, že už nežijeme viac pre hriech alebo pre tento svet, ale žijeme pre Krista. Preto našu myseľ máme mať upriamenú na neho (Kolosenským 3:1-3), aby sme nechodili už v ľudských žiadostiach, ale tento zostávajúci čas, ktorý sme tu na tomto svete ako pútnici, žili vôli Božej (1. Petrov 4:2).

Mnohokrát som sa čudoval, prečo čelím protivenstvám a súženiam a prečo prichádzajú práve od tých najbližších? Ale my musíme byť na protivenstvá, súženia a utrpenia pripravení, lebo nás na to Pán Ježiš upozorňoval a pripravoval. Preto sa nemáme čudovať, že sa nám takéto veci stávajú: „Pamätajte na slovo, ktoré som vám povedal, že sluha nie je väčší ako jeho pán. Ak mňa prenasledovali, budú aj vás prenasledovať...“ (Ján 15:20); „Učeník nie je nad svojho

učiteľa ani sluha nad svojho pána... Ak domáceho pána nazvali Belzebúbom, čím väčší jeho domácom! (Matúš 10:24-25). Zaujímavé na tom je práve to, že ľudia vždy rozdeľuje pravda. Keď komukoľvek z neveriacich povieme pravdu o Bohu alebo pripomenieme Božie slovo, tak to takmer nikdy neprijmú a oddelia sa od nás.

„Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie, ako čo by sa vám diala čudná vec.“ (1. Petrov 4:12). Písmo nás upozorňuje, že keď prídu na nás rôzne súženia, nemáme sa tomu čudovať. Súženie v našom živote nie je čudná vec. Je to niečo, čo máme očakávať, že nastane. Nečakajme, že tým, že nás Pán Ježiš zachránil a spasil, sa nám už nikdy nič nepríjemného či zlého nestane.

Máme byť svetlom tomuto svetu. Keď „zažneme svetlo“, ktoré je v nás, tak sa obyčajne dejú tie strašné veci okolo nás a s nami. To je hrozné, ako sa vtedy neveriaci a nespasení dokážu búriť a rúhať.

Skúste napr. katolíkov svedčiť a povedať mu pravdu o ceste spasenia. Keď začnete hovoriť na citlivú tému o panne Márii, tak sa v momente stanete terčom strašného rúhania. A nielen vy, ale budete svedkom aj rúhania sa voči Bohu. A to je to najstrašnejšie, keď znižujú Božiu moc. Veľakrát som sa stretol s tým, že keď hovorím o tom, že Pán Ježiš je jediný spasiteľ, jediné meno pod nebom, v ktorom je spása a vykúpenie, tak katolícka obhajoba panny Márie tvrdí, že keby nebolo jej, nebolo by ani Pána Ježiša. A to je ohavné rúhanie! To je znevažovanie Božej moci a samotného Boha. Keď je napísané, že Boh si dokáže z kameňov urobiť tých, ktorí ho budú chváliť (Lukáš 19:40 „A on odpovedal a riekol im: Hovorím vám, že keby títo mlčali, kamene budú hneď volať.“), tak vidíme jeho nepredstaviteľnú moc. Je to ten, kto stvoril nebesia, založil Zem a dal nám všetkým život, ktorému všetko patrí, azda by potom Pán Ježiš bol závislý

od toho, či nejaký človek prijme alebo neprijme službu, aby ho priviedol na svet ako malé dieťa? Pán Ježiš je od večnosti Boží Syn a my ľudia si myslíme, že On by mal byť závislý od Márie, od človeka? Mária bola veľmi pokorného srdca a prijala poslanie, aby ho priviedla na svet v ľudskom tele. Ľudia veľmi znevažujú Božiu moc, keď tvrdia, že keby nebolo jej, tak by tu nebol ani Pán Ježiš.

Rovnako rozprávajú o tom, že ona Pána Ježiša všetkému naučila. Ani v tom nie je pravda, pretože prorok Izaiáš predpovedal o Kristovi, že na ňom spočinie Duch Hospodinov: „Spočinie na ňom Duch Hospodinov, duch múdrosti a rozumnosti, duch rady a hrdinskej sily, duch známosti a bázne Hospodinovej“ (Izaiáš 11:2). Tak aké sú v tom ľudské zásluhy? Boží Duch ho viedol, a to od malička. Potreboval snáď Boh nejaké ľudské rady, keď rozpoznal mysle ľudí, ktorí k nemu prichádzali? Poznal myseľ Petrovu, keď mu predpovedal, že ho trikrát zaprie. Odkiaľ by to vedel? Aká ľudská rada mu poslúžila? Boží Duch spočíval na ňom. Keď takto hovoríme, keď takto svedčíme, stretávame sa s protivenstvami. Takže nedivme sa tomu, že sme takto skúšaní.

Keď takto niekomu svedčíte, ihneď vás zaradí do kategórie bludárov; že sme tí, ktorí prišli o rozum. Dokonca som počul názor, že naši pastori vykladajú to slovo tak, ako je napísané. No a ako ho majú vykladať? Pán Ježiš povedal, že múdry je ten, kto čuje jeho slovo a činí ho: „Každého teda, kto čuje tieto moje slová a činí ich, pripodobním rozumnému človekovi, ktorý postavil svoj dom na skale.“ (Matúš 7:24). Či si snáď z Písma máme vyberať len to, čo sa nám hodí? Čo sa nám hodí, to si zoberieme a čo sa nám nehodí, to nie? Je napísané, že ženy sa majú podriaďovať mužom („Ženy, podriaďujte sa vlastným mužom ako Pánovi“ – Efezským 5:22), ale to neakceptujeme, pretože to už nie je moderné, lebo dnes je emancipácia? Nie! To hovorí Boh, to je Božie slovo a Božie slovo je pravda (Ján 17:17).

Pán Ježiš smeroval ku krížu a išiel tam dobrovoľne. Židia ho veľakrát chceli zabiť a ukameňovať, ale nemohli to urobiť, pretože Božia moc a ochrana bola nad ním. Všetko smerovalo k tomu jednému jedinému dňu, v ktorom bol ukrižovaný. On k tomu dňu kráčal dobrovoľne. V mukách a utrpení sám a pokorne niesol naše odsúdenie. Na kríž šiel kvôli nám. Kvôli mojim a твоjim hriechom. Dobrovoľne znášal všetku potupu, posmešné reči, opovrhnutie, kopance a údery. Máme my snáď byť iní a očakávať niečo iné ako to, že do nášho života príde aj utrpenie, že príde odpor a súženie? Nemôžeme! Máme zmýšľať ako Kristus, teda máme očakávať, že to, čo robili nášmu Pánovi, budú robiť aj nám – a možno ešte horšie veci.

Dnes ľudí telesne nemučia, netýrajú, aspoň nie v našej krajine, ale to, čo nás zasahuje, je psychické súženie a odpor, a to je, akoby sa na nás vylieval oheň. Musíme to zniesť, a dokonca s radosťou, pretože keď sa zjaví náš Pán, tak bude zjavená jeho sláva a spolu s ním aj my budeme oslávení (2. Tesalonickým 1:10 a 12). Preto sme skúšaní, aby sme sa dokázali.

Ako Pán Ježiš koná dnes vo svete

Pozrime sa, ako Pán koná vo svete. Používa čokoľvek na to, aby uskutočnil svoju vôľu a aby uskutočnil svoje dobro. Keď sa pozriem späť na svoj život, tak vidím, koľko vecí pre mňa urobil, aby ma nakoniec priviedol k pokániu a k viere. Dal mi spasiteľnú vieru, lebo predtým som ju nemal. Pred obrátením som vedel, že Pán Ježiš bol ukrižovaný za hriechy celého sveta – ale mňa sa to nijako netýkalo. Uvedomoval som si iba historickú skutočnosť, že Pán Ježiš zomrel, ale to vie hocikto, lebo je to napísané aj v kronikách histórie Ríma, v židovských kronikách a aj inde. Ale práve v tom je milosť Božia, že Pán Ježiš to svojím Duchom zjavuje každému, koho omilostí. Uvedomil som si, že Pán Ježiš na kríži niesol trest odsúdenia aj za moje hriechy.

Vierou sa stotožňujeme so všetkým, čo nám Pán Ježiš dáva. Stotožňujeme sa s jeho myslením. Keď tak robíme, musíme myslieť, ako myslel on, robiť tak, ako robil on, chodiť tak, ako chodil on, rozprávať tak, ako rozprával on. A v prvom rade musíme mať lásku, akú mal on. A keď ju nemáme, musíme o ňu prosiť, ale vieme, že do každého veriaceho srdca Boh lásku vylial: „... láska Božia je vyliala v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný.“ (Rímskym 5:5). Pamätám si úplne presne, ako z večera do rána zmenil moje srdce. Moje kamenné srdce zmenil na mäsité. Toto svedectvo nosím v sebe: Toho, koho som predtým nenávidel, som zrazu miloval. To bolo niečo pre mňa také neskutočné, že som sa tomu sám divil. To robí Božia láska vyliala v našich srdciach. Ak jej máme málo, tak o ňu máme prosiť.

Peter píše v pätnástom verši „Lebo nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo ako taký, ktorý robí zlé, alebo ako všetečník, ktorý sa pletie do cudzích vecí!“ Keď máme lásku, nerobíme takéto veci.

Ak sa niekto až príliš mieša do rôznych debát, ohováraní na svojom pracovisku – a vieme, že je veľmi jednoduché do takýchto debát skĺznuť, nechať sa uniesť – je to pre nás veľmi nebezpečné. Keď niečo nevhodné povieme, niekoho urazíme alebo niekomu ublížime, potom musíme niesť aj dôsledky svojho konania. Je napísané: „Lebo čokoľvek seje človek, to bude i žať.“ (Galatským 6:7). Keď si zasial zlo, zožneš zlo a nemôžeš povedať: „Ja teraz trpím, lebo som kresťan.“ Netrpíš kvôli kresťanstvu. Je to kvôli tvojej nerozumnosti, kvôli tvojej telesnosti. Ale keď má človek lásku, nebude robiť tieto veci. Nebude všetečník, nebude ohovárač, ale keď bráni Božiu pravdu, tak nech sa nehanbí, a tým oslávi Boha, aj keď utrpí nejakú škodu. Z vlastnej skúsenosti viem, že veľakrát je človek na dne a jeho duša je sklúčená z toho, že sa mu dejú zlé veci. Práve vtedy prichádza moment, kedy máme zopnúť ruky, volať k Bohu a oslavovať ho.

Ozbrojení myslou Kristovou

Takže čokoľvek robíme, aj keď prichádza súženie a utrpenie, všetko máme odporúčať nášmu vernému Stvoriteľovi. Ako je napísané: „Lebo ste boli ako blúdiace ovce, ale teraz ste obrátení k pastierovi a biskupovi svojich duší.“ (1. Petrov 2:25). Biskup našich duší je Pán Ježiš a biskup je ten, kto stráži, kto dozerá. Obráťme sa vždy k nemu a nechajme sa od neho viesť, a keď prichádza utrpenie a súženie, vyzbrojme sa myslou, že Pán Ježiš bol prvý, ktorý trpel a trpel viacej ako my. Budme odhodlaní brániť jeho pravdu. Odhodlaní, aj keď nevieme, ako sa časy zmenia. Možno čoskoro príde opäť ten čas, keď nastane prenasledovanie a budeme uväznení, alebo nás možno i zabijú. Pán Ježiš nám dá silu zniesť každé utrpenie, lebo On na smrť kráčal dobrovoľne a vedel, čo ho čaká. Preto nasmerujme svoju myseľ k nemu, aby sme už nežili zostávajúci čas v tele, ale aby sme už žili vôli Božej, aby bol Boh vo všetkom oslávený skrze Ježiša Krista, ktorý má slávu i silu na veky vekov.

Takže aj tí, ktorí trpia podľa vôle Božej,

nech ako vernému Stvoriteľovi v činení dobrého porúčajú svoje duše.

1. Petrov 4:19